

Стилътъ на Плутарха е много напиченъ и образенъ; украсенъ съ поетически изречения и притчи. Той често пжти не само въвежда приводи отъ поетитѣ, но съ тѣхъ затъмнява и стилътъ, като сплита въ прозата нѣкои поетически стихове; и заема отъ поетитѣ думи, или по-добрѣ да кажемъ отъ ревностъ съставлява думи, които иматъ гладки слокове съ доброзвученъ гласъ. Но въобще въ списанията му се забѣлѣзва едно нежарение и оскудность на думи, които сж слѣдствие отъ многото му писуване; и въ нѣкои отъ прѣдложенията му по нѣкогашъ толкозь много се сплита мисълта, щото всякой классикъ мжно може да проумѣе какво списательтъ искалъ да каже. Този недостатъкъ на всякъдѣ се забѣлѣзва да затъмнява прѣдложенията му, и по тѣзи причина даже най-критичитѣ, които сж издале списанията му, всякой пжтъ не сж могли да направатъ съвършенна проправка въ първообразнитѣ му списания.

Отъ Плутарховитѣ ржкописи днесъ се намиратъ само седемъ: въ Парижъ, Оксфордъ и на други мѣста. Но отъ изданията на *Параллелнитѣ му животоописания* най-старото е онова, което се издало у Флоренция въ 1517 по Р. Х.; но по-важното се издало въ Лайпсикъ отъ Рейския, въ 1774—1782. И отъ това по-прѣвѣсходно поради мудритѣ и разумнитѣ поправки, които сж станале въ първообразнитѣ, се издало въ Парижъ отъ единъ много-мудръ чловѣкъ въ 1809—1814.

К Р А Й.

Прѣводачитъ.